

Vraždy v Cherringhamu

Hra se smrtí

Matthew Costello, Neil Richards

Gobo? Banjo? Placka?“ chechtal se Jack, když si sundával tlusté rukavice a natahoval ruku po nabídnutém hrnku čaje. „Který koumák vymyslel všechny ty šílené přezdívky pro tyhle věci?“

„Na to si zvykneš, kamaráde,“ ujistil ho Todd, divadelní inspicient, který se posadil vedle Jacka na bednu s rekvizitami. „Stačí tejdén a bude to pro tebe brnkačka.“

Jack se rozhlížel kolem sebe a velmi o tom pochyboval. Celé dopoledne si připadal, jako by klouzal po hodně strmém svahu. Napřed domalovával zadní kulisu, pak vyměňoval elektrické pojistky a věnoval se s Toddem tomu, že dávali do pořádku rozvrhy zkoušek a seznamy s narážkami, na něž nastupoval s textem další herec.

Pomocník inspicienta. To musí být opravdu všeučel, říkal si.

Miloval však energii a neutuchající činorodost, které v divadle panovaly. Z portálu viděl i do hlediště. Večer se měl zkoušky účastnit kompletní ansámbl. V této chvíli mohl všechny herce sledovat, jak se usadili v první řadě sedadel a klábosí spolu.

Některé znal z městečka, a řadu z nich i velice dobře. Seděl tam těžce zkoušený Ambrose Goode a vedle něho farmář Phil Nailor, jenž nastoupil jako náhrada za Grahama v roli místního policisty.

Helen Edwardsová se bavila s realitní makléřkou Laurou, která působila v kanceláři v přízemí domu, kde měla své studio Sarah. Jack se podíval do

listu s obsazením – Laura představuje opilou rozvedenou paničku Emily Cowellovou.

Vedle nich viděl svého starého přítele Tonyho Standishe. Ten hrál amerického milionáře Ephraima Goldbluma, jednoho z nápadníků.

Ha! Tak za to bych zaplatil dvojitě vstupné, jen abych mohl vidět tenhle herecký výkon, pomyslel si Jack. Tony, venkovský právník vystudovaný v Oxfordu, navlečený v bílém obleku a předvádějící šamstra ze severních končin New Yorku...

V zákulisí se pohybovali ještě další lidé se záhadnými povinnostmi a úkoly – přenášeli rekvizity, z rukou jim padaly plechovky s barvou, činili se u rozměrných kulis na kolečkách, které se nějak přetáhnou na jeviště, když se mění scéna, a pak je zase odtáhnou pryč.

Nikdy by ho nenapadlo, kolika lidí je zapotřebí k provedení takového představení.

„Dáš si Hobnob?“ zeptal se Todd a vytrhl ho z myšlenek.

Jack se po něm otočil a viděl, že inspicient sahá hluboko do vnitřní kapsy overalu, vytahuje roličku zabalenou ve stříbrné fólii, a když ji rozbalil, ukázal se sloupek kulatých sušenek.

Hobnob!

Jako by na mě mluvil francouzsky.

„Děkuju mockrát, Todde, ale nevezmu si,“ odvětil Jack. „Včera jsem to při večeři trochu přehnal, a tak musím pár dní hlídat kalorie, chápeš.“ Poplácal se po břichu.

„O tom mi povídej,“ ozvala se Sarah. Jack zvedl hlavu – jeho detektivní partnerka procházela kolem cestou na jeviště, aby se připojila ke zkoušce.

„Jen počkej, až ti přinesou kostým služebné, Sarah,“ zavolal za ní Jack. „Slyšel jsem, že to oblečení nikomu nic neodpustí...“

Sledoval ji, jak se smíchem a bez rozpaků rázuje k malé skupince herců, na kterou mezi bočními závěsy v portálu sotva viděl. Poznal mezi nimi Ellie, servírku z hospody U Ploughmana, neboli „ctihodnou Clarissu“, jak by ji teď měl titulovat, protože ztvárňovala roli dcery lorda a lady Blakeových.

Za nimi stál nevlídně vypadající chlapík s výrazem zpráskaného psa oblečený v jasně zelené košili a otrhaných džinsách. Jackovi připadal povědomý, ale pořád ho nedokázal nikam zařadit.

Otočil se k Toddovi: „Co je zač ten chlápek, který se tváří, jako by byl radši doma a koukal na televizi?“

„Tamten? To je Ben Ferris,“ přikyvoval Todd. „Cha, musím mu povědět, co jsi o něm prohlásil. Pořád se rozčiluje, že mu lidi říkají, ať se trochu rozveselí, a tím ho pokaždé akorát naštvou.“

„On patří k divadelnímu spolku?“

„Ben je u ochotníků dýl než já,“ přikyvoval Todd. „Jinak pracuje v Costco, doplňuje tam zboží do regálů. Teď hraje komorníka Hobbse.“

„Víš, jedna věc mě na tom těší – že jsem tady vzadu s tebou, a ne tam vepředu před diváky.“

Todd se na Jacka zazubil. „A to mě taky! Tys nikdy nehrál divadlo, ani ve škole?“

„Naposledy ve třetí třídě,“ zavzpomínal Jack. „V úvodní scéně vánočního představení. Úplně jsem zapomněl text. Zůstal jsem trčet na jevišti jako solný sloup. Nikdo mi nepomohl – tak jsem prostě odešel.“

Todd se rozchechtal. „Počkej, chceš říct, žeš jen tak odešel ze scény?“

„No jo. Ani jsem se nezastavil. Prošel jsem kolem ostatních dětí do portálu. A dál na školní chodbu. Vytratil jsem se nouzovým východem a vzal to rovnou domů.“

„No, tady nikomu nic podobného nehrozí,“ mínil Todd. „Až skončí zkouška, proberu s tebou znovu všechny narážky, a za domácí úkol se je pak naučíš.“

„Toho si opravdu cením, Todde. A díky za čaj.“

Jack podával svůj hrnek Toddovi – a zjistil, že Todd mu naopak podává ten svůj.

„Já jsem vařil čaj,“ namítl Todd s úsměvem, „ty umýváš hrnky. Takové pravidlo platí tady v baráku.“

„To beru,“ zasmál se Jack.

„Potom se sejdeme u ovládacího panelu světel, jo?“

„Hned tam budu.“

Jack inspicienta sledoval, jak se otáčí a odchází. Práce s Toddem se mu začala zamlouvat – byla jasná a jednoznačná, a zrovna tak s Toddem vycházeli.

Sebral oba hrnky a zamířil s nimi hlouběji do portálu a po krátkém schoďšti na chodbu.

Když však zahýbal ke dveřím kuchyňky, ucítil, že ho někdo ostře rýpl do žeber –

„Pracky nahoru, kamaráde, a pěkně pomaličku se otočte,“ prohlásil mužský hlas s americkým přízvukem jako z animovaného filmu.

Tahle slova by ho na ulici v New Yorku dost zaskočila.

Tady se ale Jack s úsměvem obrátil. Před ním stál pan režisér Jez Kramer, uculoval se a v ruce držel masivní revolver, o kterém Jack musel jen věřit, že jde o rekvizitu.

„Vy tady normálně nepracujete, že ne, příteli?“ konstatoval Kramer.

„Zdravím vás,“ pokývl Jack hlavou. Dobře si všiml, jak Kramera zklamalo, že jeho malý dramatický výstup končí.

„Už jste někdy zažil to, co jsem vám teď předvedl?“ zeptal se režisér a spustil ruku s revolverem k boku. „Vy nejste odtud, že ne? Protože – no prostě nejste, mám pravdu?“

„Máte,“ souhlasil Jack. „A taky je to hned poznat.“

Kramer Jackovi nabídl ruku a potom mu mocně zapumpoval pravicí. „Já jsem Jez Kramer.“ Režisér si důkladně Jacka prohlížel jakoby ještěřčím pohledem. „Vy jste Jack, že? Ambrose mě informoval, že vás přibrnal na palubu, abyste nám pomohl,“ přikyvoval režisér a po nějakém přízvuku už v jeho slovech nebylo ani potuchy.

„Tvrdil mi, že vám moje přítomnost nebude nijak proti mysli,“ řekl Jack. „Doufám, že se nemýlí.“

„Jistěže mi to nevadí,“ odpověděl Kramer. „Takže ano – samozřejmě jsem moc rád, že jste nás přišel posílit. Na palubě rozvrzané lodi, jako je tohle představení, potřebujeme každou ruku!“

Kramer se rozhlížel, kam by odložil revolver. Jack po něm natáhl ruku.

„Dovolíte?“

Kramer předal Jackovi zbraň, aby si ji mohl prohlédnout.

„Smith and Wesson ráže osmatřicet,“ konstatoval Jack, uvolnil bubínek z rámu a pak ho s cvaknutím vrátil zpátky. „To je skutečná zbraň, co?“

„Ano, tak mi to tvrdili,“ přitakal Kramer. „Taková památka na jeden z mých... *dramatických úspěchů*. Tu bouchačku mi věnovali vděční herci a ostatní personál. Samozřejmě je prý upravená tak, aby se z ní dalo střílet jenom slepými patronami.“

„Opravdu?“

„To vy jste odborník.“

„Už dlouho ne.“

„Ale myslím, že jste nějaký takový taky nosíval, ne?“

„Už je to dávno... a hodně daleko odtud.“

„Někdy si musíme zajít na skleničku. Popovídat si o tom, jak jsme poznali Velké jablko. Já mám to město moc rád.“

„Jistě,“ souhlasil Jack, ale nemyslel to vážně. Podal zbraň režisérovi.

„No, teď už se radši vrátím k dění na jevišti. Zkoušíme velkou scénu, kde ctihodné Clarisse vyznávám nehynoucí lásku,“ vysvětloval Kramer.

S úšklebkem předvedl divadelní poklonu a Jack v jeho dechu ucítil whisky.

„I když musím přiznat, že si nejsem vůbec jistý, jak moc... *ctihodná* je naše Clarissa ve skutečném životě, jestli mi rozumíte.“

Na to Jack nereagoval. Rozhodl se, že jízlivou narážku na Ellie bude ignorovat – prozatím. Udělal si však v paměti poznámku, aby na tuhle režisérovu zlomyslnost nezapomněl.

Kramer se zamračil a potom se otáčel, aby se vydal k jevišti. Přitom mu ale Jack položil ruku na paži.

Pevně, ale přátelsky, říkal si. *Zrovna dost na to, aby si to zapamatoval.*

„Ještě jedna věc, Jezi,“ zastavil ho s úsměvem. „Ocenil bych, kdybyste na mě tou věcí už nikdy nemířil, platí?“

Kramer se napřed zatvářil zmateně a nervózně pomrkával – než se vrátil ke svému arogantnímu chování.

„Jasná věc, *kamaráde*. Stávají se různé nehody. Takže už žádné hraní s bouchačkou, ano? Přeju příjemný den.“

Odcházel a Jack se za ním díval. V duchu se vůbec nedivil tomu, že se před Kramerem každý naježí. Dospěl k názoru, že ten chlap je prvotřídní kretén, o tom se nedalo pochybovat.

Pokračoval dál chodbou se dvěma hrnký od čaje v ruku. Ale sotva vkročil do malé kuchyňky, zaslechl z divadelního sálu pronikavý výkřik.

Odložil hrnký, otočil se na patě a uháněl k jevišti.

Sarah slezla po žebříčku do propadla, aby se dostala do prostoru pod jevištím.

Byla tam skoro tma, ale i tak viděla Ellie, jak nehybně leží na zádech.

Klekla si vedle mladé ženy a opřela se dlaní o podlahu, aby se k ní mohla sehnout a nahmatat jí pulz. Cítila, jak jí dlaně klouže v nějaké mokré lepkavé louži.

Proboha, pomyslela si, jen ať to není krev...

Potom zjistila, že je to jenom čaj vylitý z rozbitého hrnku, který ležel vedle.

„Ahoj, Sarah,“ řekla Ellie, když naráz otevřela oči a začala vstávat.

„No tohle! Nehýbej se, Ellie, mohla sis něco zlomit,“ varovala ji Sarah a vzala servírku za ruku.

„Bože na nebi, to ale byla šupa!“ prohlásila Ellie skoro vesele. „Ale víš co? Myslím, že to přežiju.“

Sarah jí teď viděla jasněji do obličeje a zjistila, že se na ni Ellie usmívá.

„No dobře, ale přece jen zatím nevstávej – napřed zjistíme, jak jsi na tom.“

„Haló, Sarah – jsi v pořádku?“ ozval se Jack, který přispěchal na místo.

Sarah se ve stíněném prostoru otočila a viděla ho, jak slézá po žebříku z jeviště, aby jim pomohl, a v ruce drží velkou baterku. Nad ním se v ústí padacích dvířek zjevilo několik tváří dalších lidí, kteří se seběhli kolem propadla.

„Mně nic není. To Ellie spadla sem dolů.“

„Ellie, nezlomila jste si něco?“ staral se Jack. „Jak jste vlastně dopadla na zem?“

„Rovnou na zadek, když to musíte vědět, Jacku,“ odpověděla Ellie se smíchem. „A našťástí na něm mám dobré polštářování.“

„Takže tě nic nebolí?“ zeptala se Sarah.

„Zranilo to akorát moji hrdost,“ vrtěla Ellie hlavou. „Ale vsadím se, že to muselo vypadat hodně komicky.“

„Mně to tak tedy nepřipadá,“ zamumlala Sarah.

„Co se vlastně stalo?“ zeptal se Jack.

„No, utíkala jsem přes jeviště do náruče svého ‚nejmilovanějšího‘, a naráz jsem se zřítila dolů tou zatracenou dírou v jevišti!“

„Takže dvířka propadla musel někdo otevřít, ne?“ konstatoval Jack.

„V okamžiku, kdy na ně došlápla, prostě povolila,“ krčila Sarah rameny.

Všimla si, že Jack už zkoumá zavírací mechanismus padacích dvířek.

„Poslyš, Ellie, můžeš zkusit, jestli se postavíš?“ zeptala se Sarah. „Pořád se mi nechce věřit, že sis nějak neublížila.“

„Hele, u Ploughmana máme takovouhle díru do sklepa – už bych nespočetala, kolikrát jsem tam sletěla a skončila na zadku. Na mou čest – jsem v pořádku.“

Sarah se podívala po Jackovi a snažila se nerozesmát. Pokud se Ellie opravdu nic nestalo, je to velká úleva.

„Tak vstávej, holka,“ vybídla ji.

S Jackem jí pomohli na nohy.

„Je tam dole všechno v pořádku?“ ozval se shora Ambrose Goode. „Sanitka už je na cestě.“

„Hele, já žádnou sanitku nepotřebuju,“ namítla Ellie a rukama se oprašovala. „Ale něco vám teda řeknu – tohle sáčko asi nikdo nevyčistí.“

„Stejně by se na vás měl podívat doktor, Ellie, jen pro každý případ,“ mínil Jack a pomáhal děvčeti nahoru po žebříčku. „A někdo by měl dnes večer zůstat s vámi.“

„Naprosto souhlasím,“ zahalekal Kramer, jehož hlava také nakoukla do propadla. „Já se o vás postarám. Pro naši herečku v hlavní roli jen to nejlepší!“

Shora se natáhly do propadla ruce, aby pomohly Ellie na jeviště, a Sarah zdola dávala pozor, aby náhodou nespadla zpátky.

„To je od vás opravdu laskavá nabídka, Jezi,“ spěšně režisérovi poděkovala, „ale já zařídím, aby se dostala v pořádku domů, a uložím ji do postele.“

„Ach tak,“ řekl Kramer, očividně zklamaný, že přišel o lákavou příležitost. „Tak se o to postarejte vy.“

Sarah se dívala propadlem nahoru, odkud už se ztratily všechny obličeje ostatních herců, kteří se teď točili kolem Ellie. Obrátila se k Jackovi.

„Jacku, já už na žádné náhodné nehody nevěřím.“

„Já taky ne. Při tom pádu se mohla zabít.“

„Mohla – nebo měla?“

„Kdo ví? Teď radši vylez nahoru a postarej se o Ellie. Počítám, že se zkušením je pro dnešek utrum.“

„Co budeš dělat ty?“

„Vyříd' Toddovi, ať za mnou přijde sem dolů, ano? Ale pokud možno nějak nenápadně.“

„Myslíš, že si někdo hrál s tím zavíracím mechanismem?“

„Jsem si tím jistý.“

„Zkusím dát nějak dohromady, kde kdo byl, když se to stalo.“

„Dobrý nápad,“ pochválil ji Jack. „Zavoláme si potom?“

„A co kdyby ses ráno zastavil u nás? Dáme si s dětmi snídani.“

„To by šlo,“ souhlasil. „A poslyš, Sarah – buď opatrná, ano? Tomu, co tohle dělá, je očividně úplně jedno, kdo se mu dostane do rány.“

Sarah přikývla a vylézala po žebříčku na jeviště. Tušila, že ji čeká dlouhý večer.

Přeložil Jan Mrlík